

dne 12. junija za avstrijske črnovojniške obvezance letnikov 1878, 1879, 1880, 1881, 1882, 1883, 1884, 1885 in 1886, ki so bili pri ponovnem prebiranju spoznani za sposobne, na 15. julija določen termin za odhod pod orožje, se odgodi za en mesec, tako da morajo ti črnovojniški odriniti pod orožje namesto 15. julija dne 15. avgusta. — Ta odredba brezdvomno pomore, da se letošnja žetev čimprej pospravi, in jo bodo prizadeti krogi vsekakor toplo pozdravili.

DUHOVŠČINA IN VOJNA.

V italijanski armadi služi, kakor poroča »Giornale d' Italia« nad 18.000 duhovnikov. 700 jih je zaposlenih pri dušnem pastirstvu, 1000 pri saniteti, ostali se nahajajo na fronti kot navadni vojaki. Papeževa nobelgarda je deloma že na fronti, deloma še čaka na vpoklic pod orožje.

UGODNOSTI ZA PROSTOVOLJSKIM STRELSKIM ZBOROM PRIPADAJOČE OBRTNE VAJENCE.

S cesarsko naredbo od 17. maja 1915, drž. zak. št. 127, se je določilo, da je učna doba onih vajencev, ki so bili povodom sedanega vojnega stanja pred naborno starostjo kot črnovojniški obvezanci poklicani v črnovojniško službovanje, smatrati za končano, ako ima vajenec tisti dan, ko je odrinil k vojaškemu službovanju, za sabo najmanj dveletno učno dobo. Ker se je od več strani izražal dvom o tem, da li tudi oni vajenci, ki pristopajo prostovoljskim strelskim zborom, uživajo to ugodnost, so dobile v poštev prihajajoče oblasti navodila, da se mora službovanje prostovoljskim strelskim zborom pripadajočih vajencev tedaj smatrati kot črnovojniško službo, ako so bili ti zbori v resnici pritegnjeni k črnovojniškemu službovanju. V tem slučaju veljajo, ako so dani vsi drugi predpogoji, določbe cesarske naredbe tudi za one obrtne vajence, ki pripadajo prostovoljskim strelskim zborom.

ŽENSKO KOT VARUHINJE.

Ženske so potom zakona dobile sedaj pravico, da smejo biti same varuhinje svojih in tujih otrok. Na tisoče žen je zaradi vojne izgubilo moške in bodo morale sedaj same skrbeti za preživljanje in vzgojo svojih otrok. Seveda jim je treba centrale, kjer bi kot zakonite varuhinje lahko vprašale za svet in pouk v vseh varuških zadevah. A tudi za nezakonske otroke je treba skrbeti, zakaj njihove matere so redkokdaj v položaju, opravljati varuške posle. Na Dunaju so ustanovili posebno organizacijo, ki pojde ženam-varuhinjam v vseh stvareh njihovega novega poklica na roke.

ZNAMENIT GOVOR ČEŠKEGA NAMESTNIKA.

Te dni se je vršilo v Pragi zborovanje čeških okrajnih zastopstev. Ob tej priliki je imel namestnik grof Coudenhove znamenit govor, iz katerega posnemljemo nastopne markantne izjave: »Po zmago-

igram, nas je prevzemala neka posebna nežnost, kadar smo se spomnili malega, potrpežljivega ponija.

Živeli smo v mestu z vojaško posadko, in vendar je vsak vojak na ulici zbujal našo pozornost. Danes prihaja vsaka vas v stike z vojaštvom, in današnji kmetiški otroci vedo več o vojaki, kot smo pa pred leti vedeli mi v mestu. In če so vse nitke njihovih sanj zvezane z vojaštvom, je to le zato, ker resničnost sama podpira njih domišljijo in jo bogato oživlja.

Naša vas leži uro hodá od mesta, a v kljub temu so vaški otroci malo vedeli o mestu in o življenju v mestu. Samo časih ob sobotah so jih matere jemale s seboj na trg, in tako so poznali v mestu le one ulice, po katerih so hodili in potem široke trge. O mestu so vedeli malo, jako malo. Toda navadili so se srečnega občutka, da morejo hoditi v praznični obleki, navadili so se tega prazničnega občutka, ki jim ni dal notri v gostih gručah ljudstva, da bi pozabili sami sebe, in vračali so se, kakor običajno, iz mesta ter nosili s seboj zopet nekaj preprostih dojmov. Če so ugledali vojaka, so se gotovo ozirali za njim. Vojna pa jim ni dala več dojmov, več poznanja vojaškega življenja, nego vse mesto.

In pri tem jim ni niti teba utrudljive hoje v mesto. Prileti popoldne iz šole in

vitih bojih nam nastane nova Avstrija, ki bo vsem tistim, ki so ji zvesto stali ob strani, nudila svojo mogočno zaščito. Avstrijska država je pod preslavnim žezlom habsburškega plemena nastala iz potrebe svojih plemen po skupnem varstvu in skupnem razvoju moči nasproti vnanjim sovražnikom. Ta država dovoljuje svojim narodom svoboden razvoj in uveljavljanje, dovoljuje njihovemu narodnemu gospodarstvu vse prednosti, ki izhajajo iz nje položaja kot vesile; omogoča državljanu, da more, v ljubezni vdan svojemu narodu, pospeševati nje razvoj in povzdigo. Tudi po srečno doseženem častnem miru ne bo treba nobenemu plemenu, živečemu pod žezlom Avstrije, biti v skrbeh, da bi bil oviran v svojem narodnem življenju, v svojem kulturnem razvoju.

TRGOVSKI TEČAJI ZA ČASTNIKE IN PODČASTNIKE, KI SO NEZMOŽNI ZA VOJNO.

Vojno ministrstvo je odredilo, da se vrše za častnike učni tečaji v bančni in zavarovalni vedi ter trgovski tečaji za podčastnike, ako niso več zmožni za vojno. V Gradcu bodo poučevali profesorji c. kr. trgovske akademije po učnem načrtu, ki se dostavi vsakemu udeležencu. Tečaji imajo namen, dati znanje iz najvažnejših trgovskih strok ter tako omogočiti invalidnim vojakom nov poklic pri bankah, zavarovalnicah in trgovskih podjetjih. Tečaji trajajo šest tednov, po katerem času je treba napraviti izpit. Vsi tečaji so brezplačni in tudi za izpite odpadejo pristojbine. Priglasiti se je pri nadomestnih četah in poveljstvih itd., kjer se lahko vpogledajo tudi natančnejše določbe o učnem načrtu. V prvi vrsti se ozira na aktivne častnike in podčastnike, dalje na take v rezervi, ki so zaradi vojne postali nesposobni za izvrševanje prejšnjega civilnega poklica.

ZA »RDEČI KRIŽ«.

General konjeništvu nadvojvoda Franc Salvator.

c. in kr. generalni inšpektor prostovoljne zdravstvene službe.

Avstrijskim narodom!

V tem trenutku, ko dvoglavni orel po desetmesečni brezprimerni borbi z neupognjeno močjo in jeklenim pogumom vzdiga svoje mogočne noge na nove odločilne udarce, da uniči svoje dosedanje sovražnike, nam Italija, ki je celih 33 let uživala dobroto za to deželo blažene zveze z našo drago domovino, zavratno napove vojno.

Naši slavni armadi, v katere vrstah se narodi avstrijski prekašajo v heroičnih krepostih, se bližajo novi boji!

V zvezi z Nemčijo, našo drago zaveznico, v trdnjem zaupanju v Boga, v svesti si pravične stvari in svoje moči, se slavno razreši tudi ta nova naloga!

Narodi avstrijski!

Zaradi Vašega domoljubnega požrtvovalnega mišljenja so »Rdečemu križu« doslej dospeli bogati darovi, ki so mu omogočili, da je olajšal marsikatero rano, ki nam jo je vsekala vsiljena vojna, da je ozdravelo mnogo Vaših sinov, ki so krva-

glej, v dolgih vrstah prihajajo vojaki iz mesta na vežbo. Koraki njihovih vojaških črevljev preglašajo lačne želodčke. Otroci ne razmišljajo dosti, temveč derejo s knjigami pod pazduho za njimi in postavljajo es okolo njih v majhnih gručah. In poleg tega se ob tej priliki uče — nemški. Ko bi jim v šoli obljudljali nebeško kraljestvo za nemški prevod besede »kruh«, vam ga ne povedo. Toda »hap-taht«, »rehešav« in druga vojaška povelja znajo vsa in jih tudi dobro razumejo.

Oči jim žare, lica gore. Daleč tja za vas spremljajo vojake. In ti so tuji vojaki, nepoznani. Jeseni so odšli odtod znani vojaki, njihovi očetje, strici in bratje. Sme-li so si natikati njihove čepice na glavo in smeli so si celo pripasati njihove bajonete. Prej so se motali po njihovih sanjah vse drugi junaki, razbojnik, vitezi in indijanski poglavarji, tedaj pa so posadili na najvišje mesto v svojih sanjah svoje lastne očete in brate. Oni, ki ni imel očeta vojaka, se jim je zdel vreden obžalovanja. In čimbolj so jokale matere in vile roke, tembolj so se jim pletle njihove sanje okolo njihovih očetov. In s kakim veseljem so potem prinašali zelenja in cvetja na vozove, ki so se na njih vojaki odpeljali iz vasi. S kakim ponosom so potem gledali za njimi.

veli na polju časti, in bili nanovo uvrščeni v armado — invalide pa usposobiti za koristne ude človeške družbe!

V polni zavesti velikodušnosti vseh narodov naše domovine apeliram na zavednost Vaše patriotične dolžnosti s

prošnjo,

da tudi nadalje kar najiskreneje pospešujete človekoljubno delovanje avstrijske družbe »Rdečega križa« in s tem uresničite našega veličastnega vladarja

Njegovega Veličanstva cesarja in kralja
geslo

»Z ZDRUŽENIMI MOČMI«

v obrambo domovine, v prid armade, Vaših očetov, sinov in bratov.

Na Dunaju, meseca maja 1915.

Nadvojvoda Franc Salvator,

general konjeništvu, generalni inšpektor prostovoljne zdravstvene službe in protektor namestnik avstrijske družbe »Rdečega križa«.

DELO SLOVENSKEGA UČITELJSTVA ZA »RDEČI KRIŽ«.

Šolska deca s Kontovela in Proseka nabrala 5 K; učenci slovenske ljudske šole v Rojanu 10 K; učenci slovenske mestne šole na Vrdeh 4 K 75 vin.; učiteljica Tonica Kračmanova in Zinka Fabjanova v Št. Lenartu pri Laškem trgu za maj 2 K = 4 K; šolsko vodstvo v Tribučah pri Črnomlju zbirko 10 K 65 vin.; učiteljica Berta Veider v Domžalah zbirko otrok 9 K 2 vin.; zbirka učnega osebja na slovenski trgovski šoli v Ljubljani 100 K; učitelj Leo Pibrovac iz Jesenic na Gorenjskem 131 K; drugi razred ljudske šole v Spodnji Šiški 4 K 20 vin.; šolsko vodstvo v Št. Gotardu pri Trojanah 5 K 11 vin.; učiteljica Tonica Kračmanova in Zinka Fabjanova v Št. Lenartu pri Laškem trgu za junij 2 K = 4 K; zbirka šolskega vodstva v Krtini 6 K; zbirka ljudske šole Šmarje-Sap 5 K; darilo šolskih otrok v okrajnem glavarstvu Kranj 681 K 83 v.; zbirka ljudskih šol v okrajnem glavarstvu Logatec 582 K 26 vin.; zbirka ljudskih šol v okrajnem glavarstvu Radovljica 187 K 32 vin.; zbirka ljudskih šol v okrajnem glavarstvu Kamnik 171 K 74 vin.; zbirka ljudskih šol v okrajnem glavarstvu Kočevje 428 K 95 vin.; zbirka ljudskih šol v okrajnem glavarstvu Postojna 756 K 49 vin.; zbirka ljudskih šol v okraju Ljubljana 164 K 37 vin.; zbirka II. razreda ljudske šole v Vevčah 1 K 50 vin.; šolsko vodstvo v Dolu pri Litiji 6 K 20 v.; zbirka šolskega vodstva v Polhovem Gradcu pri Ljubljani 21 K 52 vin.; mestni magistrat ljubljanski zbirko šol 478 K 8 vin.; učenci v Lehnu pri Ribnici (za oslepljene vojake) 12 K 66 vin.; skupaj 3292 K 5 vin.

V zadnji številki izkazanih K 26.393-67
Danes izkazanih K 3.292-05

Doslej nabranih K 29.585-72

Prosimo nadaljnih obvestil, oziroma izpopolnil dosedanjih izkazov!

Tudi njihov okus je v znamenju vojne. Kot posledice žepnih eksekucij leže v mojem učiteljskem predalu: izstreljeni patroni, slike vojakov, izrezki ilustriranih časopisnih prilog. Pri vojaki na slikah so beležke, kakor na primer: »To je Francelj« itd. Otroška domišljija vidi povsod znana lica in za to, da je na sliki njihov oče ali brat, bi stavili brez obotavljanja svojo glavo.

Otroci imajo tudi zveze s strelskimi zakopi. Dogaja se, da pride učenček v šolo in nima peresnika. Joka se in se opravičuje:

— Pisal sem včeraj očetu, pa sem pozabil peresnik na mizi.

Pišejo očetom dopisnice. Misliti si je treba, kako sede naslonjeni na rožnobarvno dopisnico ter s trudom in težavo rišejo po njej okorne črke. Dogaja se tudi, da napravijo »packo« in potem z jezikom polijejo tak črni pečat. Toda to, kar bi bilo greh v zvezi, je očetu in strelskemu zakopu ljubo kot spomin na ljubega otroka doma.

Ko opoldne prihajajo iz šole, srečavajo pismonošo. Drugače prihaja k njim samo parkrat v letu.

— Kdo se je pa vendar spomnil nas? — sta vselej povpraševala oče ali mati in sta začudeno obračala pismo v roki. To-

Mobilizirani tovariši - naročniki.

(Dostavki in popravki k uvodniku v 7. št., oziroma k članku istega naslova v 10. št.)

Štajersko.

44. Zupanek Rudoif, u. v. Nova cerkev p. Celju (v ruskem ujetništvu).

45. Kaffou Ignacij, nu. Št. Ilj pod Turjakom.

46. Wundler Makso, u. Laški trg.

47. Canjko Avgust, u. v. Loka p. Zuzmu.

48. Bučar Alojzij, u. Zidani most.

Primorsko.

55. Doljak Valentin, u. v. Bate (v ruskem ujetništvu).

56. Prijatelj Josip, c. kr. vad. u. Gorica.

Po tej izpopolnitvi je torej danes naših naročnikov-vojakov:

s Kranjskega	51
s Štajerskega	48
s Primorskega	56
s Koroškega	1

skupno število 156

Slovenskim materam.

Pod naslovom »Hrvatskim majkam« je izdala sarajevska »Hrvatska Narodna Zajednica« patriotičen poziv, ki vsebuje zlatega pouka o dolžnosti matere v težkih časih. Podajamo ga tu, prirejenega za naše slovenske matere!

Na vas slovenske matere naslovljamo ta poziv. Največji del odraslih moških je zapustil svoje hiše, žene in deco, matere, sestre in brate ter so šli v boj, da branijo državo pred sovražnikom. Skoro pojdejo tudi oni, ki so še ostali, in ve, slovenske matere, boste morale same prevzeti nase težko skrb, da nam rešite in ohranite slovensko ime in slovenski narod.

Težka naloga je to, zato pa tudi dvakrat toliko častna. Mnogokrat je padala v naši minulosti taka dolžnost na naše matere in vsekdar so jo vestno izvršile.

Mnogokrat so nam bile opustošene naše vasi in mesta, ali naše matere niso obupavale, marveč so — kakor njihovi očetje, moške in bratje — izvršile svojo slovensko dolžnost. In kar mi, njihovi potomci, danes imamo, na tem se moramo zahvaliti njim.

In sedaj je prišla vrsta na današnje slovenske matere, da dokažejo, da so vredne hčere, žene in sestre svojih slovenskih očetov, mož in bratov, ki se junaški bore v današnji vojni. Slovenskih mater dolžnost ne sega na bojno polje, marveč je njihova dolžnost ta, da vredno vzgoje našo slovensko deco, našo slovensko bodočnost. Zato treba, da si je vsaka slovenska mati v svesti, da je Slovenka, česar se ne sme nikjer sramovati, nikjer zatajiti, marveč izpovedovati vsekdar odkrito in jasno. Kakor zavedna Slovenka bo vzgajala svoje otroke v slovenskem duhu, govorila bo z njimi in drugimi, prijatelji in neprijatelji, samo v slovenskem jeziku, učila jih bo, da se morajo vsekdar ponašati s slovenskim imenom in da ga

da danes pa mati nič ne vprašuje, kdo se je spomnil, saj dobro ve, da se je spomnil oni, ki misli ona nanj vsako sekundo. Željno sega po dopisnici in hitro prebira vrstice z očmi.

Otroci vedo, kako veselje napravlja doma taka dopisnica. Sami povprašujejo pismonošo, ali ni nič prišlo zanje. Pismonoša jim daje raznobarvne dopisnice, barve nežnosti in ljubezni. Na takih rožnobarvnih dopisnicah čestokrat sporoča mož, da je ranjen. Otroci večkrat čitajo materi te ljube rožnobarvne dopisnice, toda glas, s katerim čitajo: »Ranjen sem«, je tako nedolžen in tako brezskrben, kakor tedaj, ko čitajo v berilu, da je »konj največja štirinogata žival«. Mati zajoče, oni pa so popolnoma mirni. Če pa zajočajo z njo vred, jokajo le zato, ker jim je neprijetno in težko, ker joka mati. Pri tem pa ne mislijo na svojega očeta kot trpina, daleč od doma in domače ljubezni, temveč kot velikega junaka, obsejanega s sijajem vojne slave.

Kako življenje se zgradi na tem temelju sanj in sijaja?

A. T. v »Pravu Lidu«.

ne bodo nikjer, pred nikomer in od nikogar puščale nekaznjeno žaliti in blatiti.

Ker nam bo zaradi vojne trpelo tudi gospodarstvo in bo po mnogih krajih vse uničeno, bo dolžnost naših mater velika in težka tudi v tem pogledu. Toda naj se ne plašijo! Tudi to se bo moglo sčasoma premagati, četudi ne naenkrat. Slovenska mati delaj, štedi in se izogiblji vsakega nepotrebne troška, opuščaj gizdavost in zabave! Tako boš z zgledom učila tudi svojo deco. Ako boš ljubila svojo deco in jo učila, naj se ljubi med seboj in naj to ljubezen daje tudi vsemu slovenskemu narodu, pride slova, ki ni brez nje rešitve in življenja za noben narod, najmanj pa za naš slovenski!

Ako bo slovenska mati sebi in svoji deci ohranjala živo vero v Boga in lepšo bodočnost svojega naroda, ako bo ohranjala nekaj spomin na junaške svoje očete, može in brate — in ga izročala deci kot relikvijo, nam ohrani slovensko ime, narod in domovino.

Zarotite se, slovenske matere, da boste delale tako! In začnite takoj! V vas in vaših otrokih je bodočnost slovenskega naroda! Slovenske naše matere — pokazite se!

Dvorni svetnik Fran Levce častni meščan bele Ljubljane.

Občinski svet naše bele Ljubljane je podaril velezaslužnemu šolniku in književniku, dvornemu svetniku Franu Levcu, najvišje odlikovanje, ki ga more komu dati: na seji z dne 23. junija t. l. ga je izvolil za častnega meščana.

Podžupan dr. Karel Triller je povzel tekmo seje besedo k predlogu ex praesidio, rekši:

Slavni občinski svet!

Gre za to, da izkaže mestna občina primerno priznanje odličnemu someščanu, ki slavi dne 4. julija t. l. svojo 70letnico.

Gospod dvorni svetnik v pokoju

FRAN LEVEC

si je pridobil za ves naš narod tako neverljive zasluge, da je slovenska prestolnica dolžna, izkazati mu ob njegovem slavju svojo hvaležnost s tem, da mu podeli za njegove velike zasluge

častno meščanstvo.

Utemeljiti hočem ta svoj predlog s tem-le kratkim pregledom njegovega življenja in delovanja:

Rojen dne 4. julija 1846 na Ježici. Bival pozneje v Radomlju in Pod Rožnikom. Študiral v Ljubljani. Maturiral ondi z odliko leta 1867. Modroslovec na Dunaju do 1871. leta. Domač vzgojitelj. Suplent v Gorici do 1874. leta, potem na realki v Ljubljani, ravnatelj od leta 1877. do 1901. c. kr. profesor. Od leta 1886. c. kr. okrajni šolski nadzornik. Od leta 1901. c. kr. učiteljski ravnatelj v Ljubljani, od leta 1903. c. kr. deželni šolski nadzornik, od leta 1913. dvorni svetnik in vitez železne krone III. razreda; od februarja letos stalno umirovljen.

Dvorni svetnik Levce je na glasu pedagoga, jezikoslovca, literarnega zgodovinarja, estetika, kritika, stilista, biografa in urednika.

Levec — pedagog.

Kot učitelj slovenskega jezika in literature je umel kot malokdo za predmet vneti in je dosegal velike uspehe. Vnemal je s svojo živo besedo in s svojim mikavnim pripovedovanjem za materni jezik, za domačo kulturo in za ugled domovine. Osnoval si je velik krog vernih učencev. Kot nadzornik je bil v teoriji in praksi nedosegljiv strokovnjak, zlasti na polju ljudskega šolstva. Šestnajst let c. kr. okr. šolski nadzornik in dvanajst let c. kr. deželni šolski nadzornik je Levce razvil plodovito delovanje na polju šolske vzgoje in s svojim spretnim in večjim persom temeljito reformiral kranjsko ljudsko šolstvo.

Levec — jezikoslovec.

Natančno poznanje slovenskega jezika in njegove praktične uporabe sta usposobila dvornega svetnika za praktičnega jezikoslovca prve vrste. S »Slovenskim pravopisjem« je zasnoval navodila o pravopisu slovenskega jezika in z njim zasnoval pravopisna pravila, ki so fiksirana v epohalnem Pleteršnikovem slovensko-nemškem slovarju.

Levec — literarni zgodovinar, estetik, kritik, biograf in urednik.

Že v zgodnji mladosti so mu tedanji slovenski slovstveni veljaki vcepili vese-

lje do književne zgodovine, Marn itd. Stopil je v stik s slovenskimi pisatelji še kot gimnazijec (Umek, Levstik, Jurčič, dr. Celestin), dalje kot modroslovec (Stritar, Ogrinec itd.). Kot domač vzgojitelj je veliko prepotoval in si ondi pridobil fin okus za umetnost in estetski čut. V Gorici se je seznanil z Erjavcem, dr. Lavričem in S. Gregorčičem ter imel mnogo izbornih in poslušnih učencev.

Svoje slovstveno delovanje je pričel kot mladinski pesnik in objavil nekaj pesmi, ki so bile uglasbene.*

Sodeloval je pri Stritarjevem »Dunajskem Zvonu« v vezani in nevezani besedi.

Izkazal se je kot izbornega biografa in podal javnosti: Vodnika, Staniča, Čopa, Prešerna, Levstika, S. Jenka, Bleiweisa, Jurčiča, Erjavca, Kersnika, Valjavca itd. Njegovi životopisi niso suhoparna reprodukcija biografskih dat. Čitajo se s svojo živahno dikcijo in lahkim pripovedovanjem kot mikavna knjiga.

Levec se je pokazal tudi jako spretnega urednika in izdajatelja, za kar je imel v obilni meri vsa potrebna svojstva. V Gorici je dve leti uredoval »Sočo«. Leta 1881. je postal urednik »Ljubljanskega Zvona«, kar je ostal deset let. Kot urednik je okrog »Ljubljanskega Zvona« zbral najboljše pesnike, pripovedovalce, noveliste, znanstvenike, strokovnjake itd. »Ljubljanski Zvon«, ki ga je Levce nad vse spretno urejal, je štel nad 200 sotrudnikov. V njem je objavil Levce nebroj življenjepisov in veliko drugih času primernih sestavkov in samostojnih razprav.

Kot izdajatelj je slovenskemu občinstvu podal: Erjavca (2 izv.), Jurčiča (11 zv.), Levstika (5 zv.), Valjavca itd.

Kot literarni zgodovinar in književnik je stopil v krog prvega slovenskega literarnega društva »Slovenske Matice«, ki ji je bil 25 let odbornik, štiri leta drugi, šest let prvi podpredsednik in 15 let predsednik. Pod njegovim predsedstvom se je »Slovenska Matica« krepko razvijala. Razumel je kot malokdo, poiskati, kar spaja, in izločati, kar razdvaja. »Slovenske Matice« ni le vodil, marveč je v njej tudi živahno sodeloval kot pisatelj in urednik (Knezova knjižica itd.).

Napisal je mnogo esejev in razprav po raznih »Zbornikih« in v raznovrstnih strokovnih in tudi političkih časopisih. Vsi njegovi spisi značijo izbornega stilista, ki mu teče jezik gladko. Njegov slog je lahko razumljiv, vsakemu prikljupljiv.

Kot oznanjevalec in ocenjevalec prvih slovenskih knjig se je pokazal vedno za finega estetika in pravičnega, razumnega kritika.

Kot zgodovinar in arheolog je sodeloval tudi pri »Muzejskem društvu«, ki mu je bil mnogo let zaslužen načelnik in od katerega se je letos poslovil kot njegov častni član.

Kot sotrudnik revije »Oesterreich-Ungarn in Wort und Bild« je spisal sestavek »Zur Geschichte Krains« in objavil tudi več znanstvenih sestavkov v realnih programih.

Navedeni podatki, ki niti izdaleka niso še zadostni, naj vsaj nekoliko označijo Levčevo mnogostransko, vplivno in neutrudljivo delovanje na različnih poljih slovenske javnosti.

Možu, ki je poleg tega žrtvoval domovini dva sinova, gre to najvišje priznanje, ki ga more podeliti mestna občina.

Predlog je bil soglasno sprejet.

Na tem odlikovanju tudi mi gospodu dvornemu svetniku iskreno čestitamo! Na mnoga leta!

* V »Učit. Tov.« pod imenom »Mirko Zorin«.

Uredn.

Rojaki.

Vojna z Italijo je prisilila tisoče obmejnih Slovencev, da so morali zapustiti rodno zemljo, domačijo in vse svoje imetje ter se preseliti v tujino. Večina si ni mogla rešiti nič drugega kot življenje. Ti živijo sedaj v največjem uboštvi in nimajo niti potrebne obleke. Lahko si mislimo žalost teh naših beguncev, zlasti staršev, ki so morali bežati s svojimi še nepreskrbljenimi otroki.

Kar se je do sedaj storilo v pomoč tem nesrečnim ljudem, je sicer že veliko, a ne zadostuje, zlasti ker narašča število beguncév od dne do dne vedno bolj. Treba je, da jim priskočimo vsi z ljubeznijo in požrtvovalnostjo na pomoč. V ta namen se je osnoval poseben pomožni odbor, ki bo imel nalogo skrbeti za slovenske begunce. Slovenci smo požrtvovalno

pomagali Poljakom iz tožne Galicije, prav tako in še v večji meri moramo pomagati sedaj slovenskemu narodu, ki ga je zadel ista strašna nesreča.

Podpisani odbor se torej obrača na vse Slovence in Slovane sploh, naj vsakdo kaj žrtvuje za svoje brate na skrajni južni meji. Darove sprejema: »Odbor za pomoč slovenskim beguncem« v Gorici, Via Ponte Isonzo 28.

V Gorici, dne 24. junija 1915.

Odbor za pomoč slovenskim beguncem v Gorici, Via Ponte Isonzo 28.

Opomba: Vsi slovenski listi so naprošeni, naj ta oklic ponatisnejo.

Kulturna vrednost malih narodov.

Ravno silni čas sedanje svetovne vojne je primeren za razmotrivanje o kulturni vrednosti narodov, malih po številu. Saj v sedanjem svetovnem obračunu ne gre samo za stvar onih »velikih«, marveč tudi za stvar malih, pa naj že ti poslednji tvorijo samostojne državne formacije, ali pa naj so sestavni deli velikih držav, ali naj se sami udeležujejo vojne, ali naj stoje ob strani.

Namen tem vrsticam ni, da bi razmotrivalo o tem, kako je vojna že sedaj učinkovala na male narode in kako utegne učinkovati vbodoče — ampak so te vrstice namenjene le kulturni strani vprašanja narodov.

In tu imajo mali narodi poln razlog, da drže glave pokonci, ko v knjigi kulturne zgodovine človeštva pregledujejo svoje dosedanje čine.

Vzemimo Grke! Koliko zakladov lepega in dobrega na umetnosti in modrosti so poklonili skupnemu človeštvu za vse čase — bodi že, da so dali iz svojega, ali da so sami sprejemali od vzhoda, najbolje prebavili in sijajno transformirali.

Kake temeljne stebre privatnega in javnega prava so Latinci podali svetu za vse čase! In to še tedaj, ko so bili še Latini, to je: mal narod, ki niti še sanjal ni o ponosnem, svet obsežajočem poznejem »Imperium romanum!«

Koliko kulturnih pridobitev je prinesel civiliziranemu svetu mali narod Portugalcev s svojimi podjetnimi mornarji okolo sveta, s svojim živahnim smislom za trgovino in poleg tega še s svojo umetnostjo in znanostjo!

Kako visoko stoje v kulturni zgodovini Nizozemci! V svetovni trgovini, s smislom za kolonizacijo, z vzorno uredbo svojega meščanstva, svojim vrtnarstvom in poljedelstvom dajejo naravnost šolski vzgled za to, koliko more mali narod prispejati sebi samemu in človeštvu, ako je nadarjen in ako zna napenjati svoje moči smotrno in sistematično.

A bratje Nizozemci na Severnem in Vzhodnem morju, mali narodi Dancev, Norvežanov in Švedov! Tudi ti so izvrstno obogatili kulturna imetja človeštva: z dejanji in knjigo, z besedo, pismom in čopičem, dletom itd.

Seveda se tičejo ti podatki malih narodov, ki so po svoji leži ob morju videli svet pred seboj, so se mogli in morali temu primerno uravnati in so imeli s tem ugodne pogoje za ustvaritev in ohranitev svoje državne samostojnosti. Mali narodi v notranjem evropskega kontinenta niso imeli tako ugodnih pogojev. Ravno zato pa je relativno tem višje ceniti njihov delež na obogatitju kulturne zakladnice. — Češki narod n. pr. je dal človeštvu Jana Husa, husitski demokratizem jezikovno in šolsko uedinjenje čeških bratov, slavistiko, mnoga dela umetnosti in znanosti, tehnike, gospodarstva. — Hrvatski narod, to »predzidje krščanstva«, je tudi oddal svoj delež v rečeno zakladnico in slovenski narod tudi!

To so dejstva, ki se ne dajo omajati, zakaj zgodovinska dejstva moremo pač tupatam potajevati, ali s sveta jih ne moremo odpraviti.

Pa je še drugih momentov, ki dokumentirajo posebno kulturno vrednost malih narodov napram številno in teritorialno velikim. Prednosti teh poslednjih so v velikem številu prebivalstva in daleko-sežni posesti dežel in vodá. Torej v svobodi gibanja, materialnega in duševnega, ki izhaja ravno iz njihove številnosti in posesti. V širokih horizontih! Ali ti široki horizonti imajo poleg svetlih tudi svoje senčnate strani, ki jih je lahko pogoditi, četudi se tičejo notranjosti in ne vnanjosti.

Pri malem narodu je n. pr. razdalja med književnim jezikom in onim, ki ga deli naroda v resnici govore, tako minimalna, da je vpliv literature na ljudske mase ve-

liko večji in izdatnejši nego v velikih narodih. Specialna ljudska literatura pri malem narodu je tudi smotreneje urejena, nego pri velikih.

V tem ni nikakega protislovja. Pri malem narodu mora narodu zvesta inteligenca v pretežni večini pogledov pristopati veliko bliže k ljudski masi, nego pri velikem. — Posamezna oseba ima pri malem narodu ravno zaradi njegovega malega števila veliko večjo ljudsko vrednost. Inteligenca mora takorekoč vse pripadnike naroda držati v evidenci in zbirati. Tu treba vsako izgubo zaznamovati in jo čimprej nadomestiti. Tudi treba sistematično gledati na to, da je vsak soplemenjak vedno in kolikor le možno oborožen za boj za obstanek. Šolska strokovna in javna vzgoja so zato pri malem narodu, ako je nadarjen in se hoče primerno uveljavljati v družini narodov, daleko bolj, in to ne le relativno, ampak tudi absolutno. Na Češkem ni n. pr. analifabetov v pisanju in čitanju. Slovenci zaostajamo seveda za Čehi. Vendar pa je ponekod, n. pr. na našem Krasu, vsaj približno tako. Naša inteligenca si prizadeva, da ne bo v narodu analifabetov v duševnem smislu.

Malo število pripadnikov provzroča pri malih narodih samo po sebi, da je smisel skupnosti razvit, da inteligenca dviga ljudsko maso k sebi ter da ves narod prevevajo načela plemenite demokracije. Tudi javna morala mora biti pri malem narodu veliko občutljivejša nego pri velikem. V malem narodu so vse potence velikb vidneje, in vse dejanje in nehanje je podrejeno veliko bližji kontroli, nego drugod. — Marsikaj, kar pri velikem narodu ostaja neopaženo, ali pa živi le od danes do jutri, tvori često pri malem narodu afero in nastaja čistilna nevihta.

Pri takem malem narodu, kakršen je naš slovenski, si pa moramo k vsem drugim kulturnim svojstvom vsi želeči še to lastnost, da bo v vseh skupnih stvareh, v vseh narodnih potrebah načeloma nastopal složno za vso bodočnost!

Telesne vaje šolske mladine.

Nekaj let sem se učna uprava trudi, da bi pospeševala in zahtevam časa primerno izpopolnila telesno vežbanje šolske mladine, da se zviša njena bodoča, brambna sposobnost. Ta prizadevanja so našla popolnega umevanja pri raznih telovadnih in športnih društvih, pri mladinskih organizacijah, strelskih društvih in drugih raznih društvih in organizacijah.

Za šolo obiskujočo mladino so se v ta namen ustanovile primerne naprave, tako da tvori danes telesno vežbanje in utrjevanje mladine že bistven del šolske vzgoje sploh. Izven šole so si vzele razne organizacije za nalogo, da vzgojijo vsaj en del mladine k telesni kreposti in odpornosti. Sadove teh prizadevanj pokazuje že sedanja svetovna vojna. Mladenci, ki so uživali smotreno telesno vzgojo pred vstopom v armado, so čisto mnogo trdnější in sposobnejši nego odrasli možje, ki so se bili za telesno izvežbanje malo ali pa nič brigali. V mnogobrojnih dopisih na šole, na telovadna in športna društva se izreka v toplih besedah hvala onim, ki so se trudili, da so na ta način zvišali telesno sposobnost hrabrih mladih vojakov.

V težkem času, ki ga preživlja naša domovina in z njo vred mi, se vedno bolj spoznava potreba čim zgodnejše primerne priprave moške mladine za dolžnosti brambne starosti. Iz raznih strani se naglašá, da dosedanje naprave za ta veliki končni smoter ne zadostujejo, da bi se morala temveč telesna in etična krepitev postaviti na širšo in splošnejšo podlago, če naj uspeh vbodoče koristi skupnosti. O tem vprašanju se je vršila cela vrsta interministerialnih posvetovanj ter se čuje, da se namerava telesno izobrazovanje mladine razširiti in posplošiti. S tem telesnim izobrazovanjem, ki naj se ga moška mladina udeležuje prostovoljno, naj se to mladino usposobi, da bo lažje prenašala visoke zahteve svoje svoječasne brambne dolžnosti in z njo spojene telesne napore. Na drugi strani pa bi se mladenci, ki bi se udeleževali teh telesnih vaj, nudile pri vojakih gotove ugodnosti s tem, da bi dosegli prej podčastniške šarže ter bi se jim priznavale ugodnosti tudi na podlagi § 48. brambnega zakona zaradi predizobrazbe v vojaški telovadbi in v streljanju.

S pozivom ministrstva za deželno brambo se bo prebivalstvo opozorilo na nameravano telesno predpripravo, da se mladenci od 16. leta naprej, ako zahajajo še v šole, po predidoci zdravniški preiskavi pridno udeležujejo vseh v to svrhu prirejenih priredb. Če pa ti mladenci ne zahajajo več v šole, naj se pa vpliva nanje, da pristopajo k organizacijam, ki slu-